

ΘΑΝΟΥ ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΥ
ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΓΙΑ ΦΟΝΙΑΔΕΣ
ΜΑΝΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ
ΜΑΡΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΕΡΑΝΤΖΑΣ

ΕΙΣΑΙ Η ΠΡΕΒΕΖΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΛΚΙΣ

Στόν Γιώργο Χειμωνά

Αύτες οι ρεματιές κι αυτά τ'ά θράχια
κι αυτά τ'ά σπία δίπλα στό γιαλό
αύτες οι μάνες μέ τό κάρθουνο στό μάτια τους
κι αυτά τ'ά κύματα πού φεύγουν και
ξαναγυρνούν
αυτά τ'ά πεύκα μέ τ'ά χαραγμένα λόγια
κι ό κωνσταντίνος ό καημός πού πέταξε σάν τό πουλί
κι εκείνα πού δέν πρόφτασαν οι κήρυκες
παρά μονάχα ψεύτες

και ρουφιάνοι,

ώ πολιτεία μέ τό θράδισμα κοντά στους ταρσανάδες
στήν αγορά, στόν καφελέ και στό ποδόσφαιρο
είσαι ή Πρέβεζα, τ'ά Γιάννενα και τό Κιλκίς,
τό Μεσολόγγι, ό Πόντος κι ή 'Ερμούπολις,

ώ πολιτεία του άμανέ στό τουρκοχώρια
μ' αυτές τις ρεματιές κι αυτά τ'ά θράχια
μ' αυτά τ'ά σπία δίπλα στό γιαλό
μ' αυτές τις μάνες μέ τό κάρθουνο στό μάτια τους
θά 'ρθει καιρός πού θά φανούν οι κήρυκες
κι όχι μονάχα ψεύτες και ρουφιάνοι.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΠΟ ΚΑΗΜΟ

(Πρωτομαγιά 1969 - Μνήμη Τσέ Γκεθάρ)

Στους ποιητές

'Αντρέα Μυλωνά και Γερ. Λυκιαρδόπουλο

Στό σπίτι της Μαρίας 'Αντωνίας
στόν κρεμαστό τόν κήπο της αύγης
μυσάνυχτα μ'ός μήνυσε θά θγει.
Μά πώς νά σέ ξανάθρω μέσ στη γής
λουλούδι μαύρο της 'Αραγωνίας.

'Απ' τό Ροζάριο στη Σάντα Λουκία
είναι χιλιόμετρα φώς και δροσιά.
Σέ κυνηγάνε σαράντα νησιά
μή σταματήσεις για νερό κι εκκλησιά
τρέχει κι ό θάνατος μέσ στη φυτεία.

"Εξ προσμένουνε δρβιες νύχτες
τό μαδριγάλια λυσοάν σάν σκυλιά.
Τώρα φυλάξου στην πορτοκαλιά
μέ τις κιθάρες μπροστά στό σκαλιά
σέ κάθε πόρτα φυλάνε φασιστες.

Η ΚΙΒΩΤΟΣ

Στις άνθισμένες νεραντζιές
θά βρεις την κιβωτό σου.
Τέσσερις τοίχοι στις φωτιές
θά ταξιδέψουν τις νυχτιές
και τό παράπονό σου.

Πάρε μιά λέξη για νά ζεις
και στρώσε τη ζωή σου.
Και φώναζε όλονυχτις
πού βρίσκει ό θασανιστής
νερό του παραδείσου.

Και πάρε χάντρες του Μαγιού,
πηλό της Ρωμιοσύνης,
τάμα δεκαπενταύγουστου,
την όψη την κρυφή σπαθιού
και της δικαιοσύνης.

Και πάρε δεντρολιθανιά,
μυρτιά και πικροδάφνη.
Του Μακρυγιάννη τόν καημό
και δεκαπενταούλλαθο
νά βρεις άρχή και άκρη.

Και πές τά λόγια τά παλιά
κι άπ' όλους τούς άγώνες.
Και πές αυτά πού είναι θηλειά
κι ήταν μαράζι και σκαλιά
στός δίκους αιώνας.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΝΙΓΡΙΤΑ

Κι ή στάχτη στό μαγκάλι πού ύγραίνει
κι ή σαύρα πρός τόν ήλιο γυρισμένη
και τ' άλογα πού θά 'παιρνες για λυδικά τοπία
τ' άκούς ν' άγκομαχούν τη νύχτα μέσ στό σταύλο
κι ό σκύλος πού θά σιγοκλαίει κάτω
άπ' την παλιά τη σκάλα,
χαλάζι και βροχή σημαίνει.

(Νιγρίτα, Μάρτης του '77
κλειστή πληγή στό χέρι σου
και άνοιχτή στην καρδιά μου).

ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ

Μπλουζάκι χίππικο και παντελόνη τζίν
και στην καρδιά ζωγραφισμένος ό Γκεθάρ.
Στά πορνοστάσια μέ ούισκι και μέ τζίν
παίζουν άλλέγκρο την καρδιά μου σέ κιθάρα.

"Α, Ρόζα Λούξεμπουργκ, τί σου 'χω φυλαγμένα,
πάνω στό κάρρο σ' είδα στό έννιακόσια έφτά.
'Εγώ τότε κοιμόμουνα στό φώς του είκοσιένα
κι έξηντα χρόνια άργότερα σέ θρήκα στό χαρτιά.

Φυλλάδες κίτρινες και πράσινη χολή,
τά νιάτα σου, τά νιάτα μου κι οι έμποροι.
Χρυσό πουλάκι δίχως τό κλουβί
για σένα κάνουν τόν 'Αγώνα οι τζογαδόροι.

ΨΗΛΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

Παραλλαγή πάνω σ' ένα στίχο του Μίλτου Σαχτούρη.
Γράφτηκε τό 1972 για τόν 'Αλέξανδρο Παναγούλη.

Κυλούσε ό καιρός καθώς ποτάμι μέσ στις φλέβες
κι άνθιζε στό χαλάσματα του κυνηγημένου ή μοίρα
κι άπό ψηλά στό παράθυρα πυροβολούσαν οι φασιστες
την ώραία την άχρη την κόμη της Εύρυδικης
σάμπως νά βρέχει πάνω σέ κιθάρα.

'Εκεί σέ βρήκα κερδισμένη 'Ελευθερία
τόν ποταμό 'Ιορδάνη νά όνομάζεις 'Αλέξανδρο
νά λές τη νύχτα μαύρο φυλαχτό,
έκεί νά έπιμένεις νά πάρεις τη ζωή μου
φυλακισμένη άπ' τούς θοριάδες και τά πέλαγα.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΧΟΣ (1938-1974)

Κώστα Μίχο, γιατί κρύβεις τ' όνομά σου;
Στά καφενεία πού συχνάζεις δέν κατοικούν οι παντοκράτορες.
Κώστας Καρυωτάκης γράφει κι ή ταυτότητά σου,
πρίγκιπας έπάγγελμα, πρίγκιπας για τη γενιά σου.
Παραμονεύουν οι φασιστες μέ τούς ψευδομάρτυρες.

Κώστα Μίχο, σέ ποιόν κρύβεις τ' όνομά σου;
Μές στό ένδοξα Παρίσια δέν κερδίζεις τόν παράδεισο.
Την Ξυραφιά του Ρεμπώ τη σκεπάζουν τά μαλλιά σου,
δέν φτάνουν όλα τά νερά της γής νά πλύνουν τό άγαλιά σου,
μιά νεκροψία, - κι ύστερα τό γαλανό πουκάμισο.

Κώστα Μίχο, μή μου κρύβεις τ' όνομά σου.
"Ενα κλαδάκι ούρανός ήταν μονάχα ό κληρος σου.
Στις λοταρίες τών ποιητών μιά θύση έλαχε στη μοιρασιά σου.
Της ζητιανιάς ή φιλία ίσορροπεί τη ζυγαριά σου,
στιχάκια ψίχουλα, μετάληψη και μύρο σου.
Κώστα Μίχο, μή μου κρύβεις τ' όνομά σου.

ΤΑ ΠΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Τόν άγγελο πού ντύθηκες μέ νύχτα
τόν είδα νά φυλάει μιά σκεπή.
Στά πόδια φώτα και στό χέρια νύχτα,
σημάδευε τά λόγια στη σιωπή,
πουλί μαλαματένιο μέσ στό δίχτυα.

Της θάλασσας παλεύουν τά παγώνια,
τόν ύπνο φαρμακώνουν του ψαρά.
Μετάξι φέρνουν άπ' την Καρχηδόνα
και της παραδείσου μου τά νερά
βουλιάζανε κι έτούτο τόν αιώνα.

Ποιός είναι ό φονιάς και ποιός δικάζει,
ποιός λιγοστεύει τ' άθος άπ' τη γή;
Ποιός ρήμαξε στού κόσμου τό μαράζι
και στό βαθιά τόν πήρε ή ζωή
νά μάθει καθαρά νά λογαριάζει;

Στά χέρια σου κεντήσανε καράθι
για νά ξεχνάς του πόντου τ' άνοιχτά.
Σέ σκοτεινό σέ ρίξανε πηγάδι
μ' 'Απρίλη μήνα και μέ θανάτα
νά βρεις την πληρωμή μέσ στό σκοτάδι.

ΔΕΝ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ, ΔΕΝ ΓΥΡΙΖΕΙΣ

Δένω τούς κόμπους έφτά φορές και τούς πετώ
στό κύματα.
Μιά σέ θρίσκω μιά σέ χάνω
μιά δέν θά σέ ξαναθρώ.

Κάτω άπ' τη ροδιά μέ βρίσκεις
κάτω άπ' τη μηλιά σέ χάνω
σέ πηγάδι πού κοιμίζει τόν καιρό.

Εικοσέντε του Γενάρη, περπατάς και ξεκινάς.
Δέν πηγαίνεις, δέν γυρίζεις και δέν άνταμώνεσαι.
Βρίσκεις πέτρα κι είναι φιδι
και νερό πού είναι φωτιά.
Βρίσκεις φίλο τό μαχαίρι και πουλί τό θάνατο.

Εικοσέντε του Γενάρη περπατάς την έρημιά.
Βρίσκεις πέτρα νά καθήσεις, βρίσκεις και νερό.
Βρίσκεις φίλο νά ρωτήσεις και πουλί πετούμενο.

ΟΤΑΝ ΘΑ ΔΕΙΣ ΚΑΠΝΟ

Στην 'Αγγελική

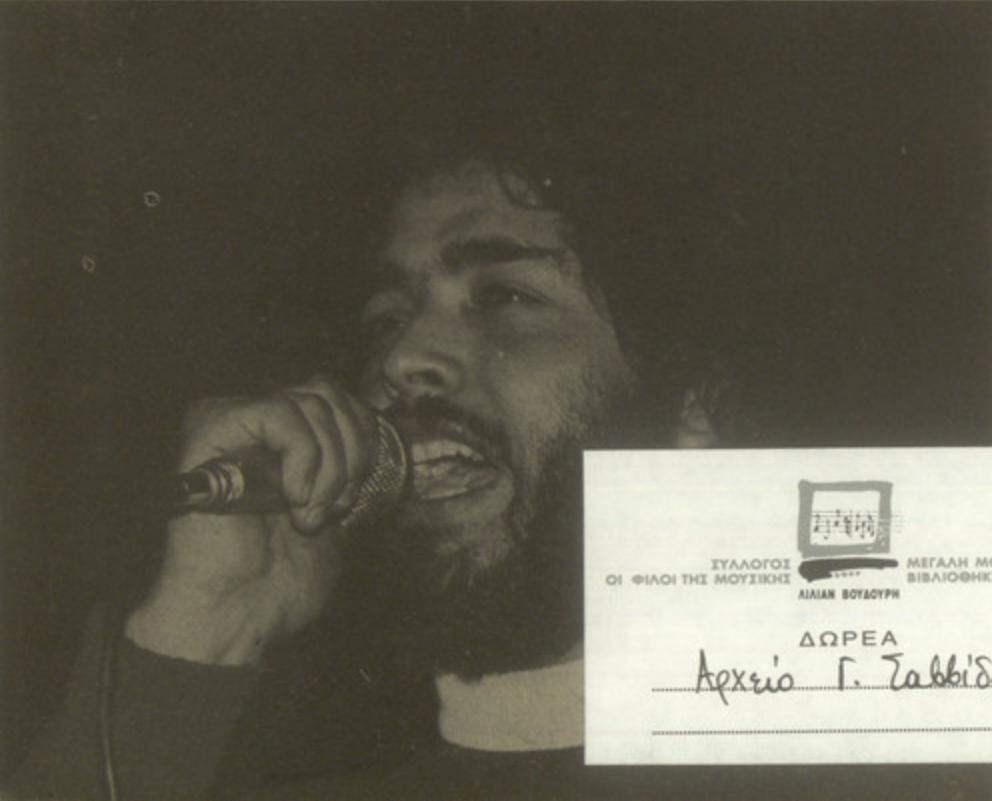
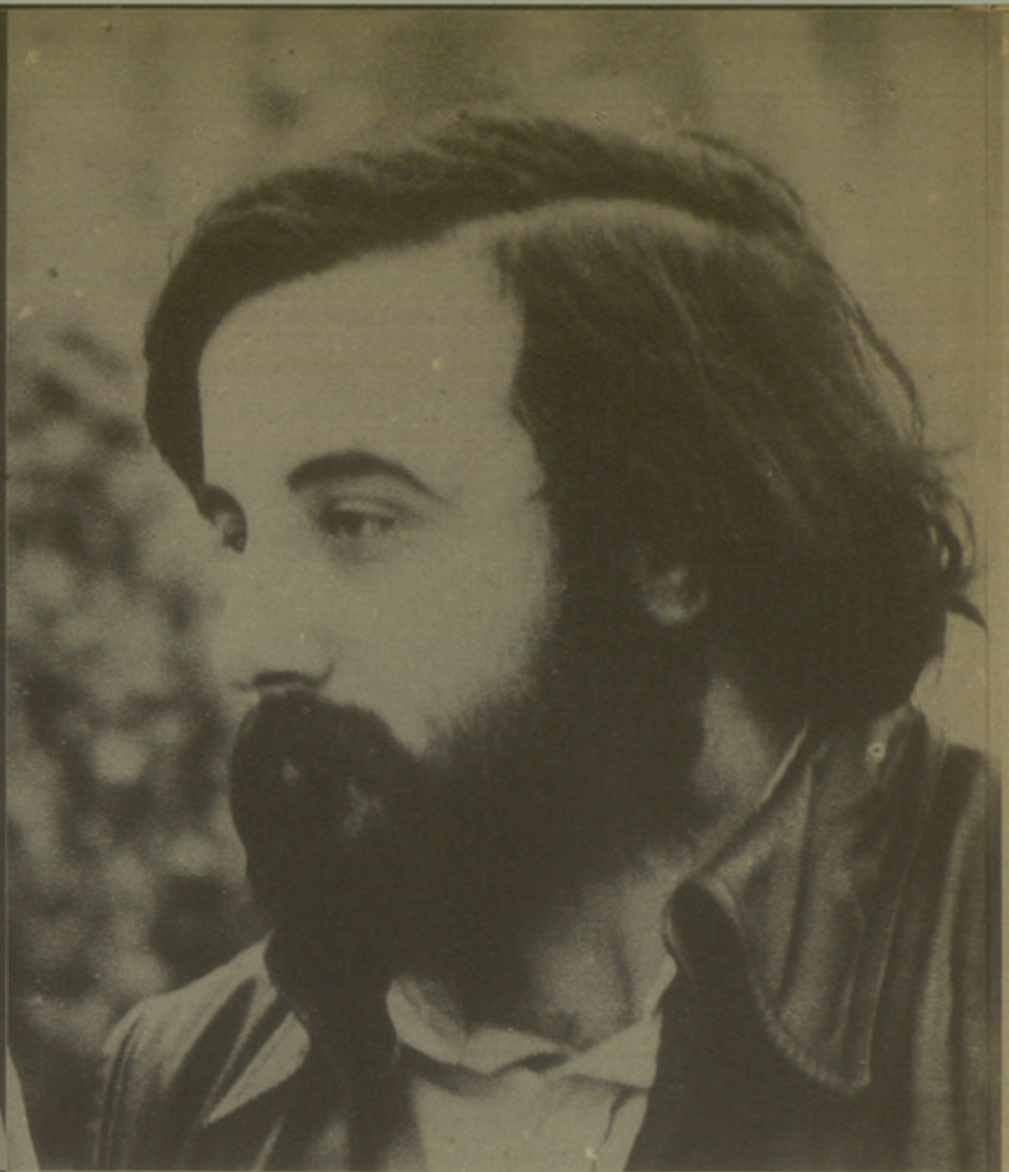
Σέ μέρα σκοτεινή διαβαίνεις μονοπάτι
και βρίσκεις πόρτα χαμηλή
και σέ ψηλό παράθυρο τη στάμνα μέ νερό.
Και στό κατώφλι θάζεις μαντζουράνα
κι άνάβεις τέσσερα κεριά
ένα γι αυτόν πού έφυγε
ένα γι αυτόν πού γύρισε
τό τρίτο για τη μάνα του φονιά
τό τέταρτο για την 'Αγιά Βαρβάρα.

Κι όταν θά δεις καπνό
κι ή στάχτη θά ρουφά την πολιτεία
και τό καντήλι σθήσει μοναχό του
νά πάρεις χόρτο πού φυτρώνει σέ γιαλό
και σ' άλειτούργητη εκκλησιά
νά κάτσεις και νά κλάψεις

Μιά στη Λέρο, μιά στη Νάξο, μιά στην 'Αλικαρνασσό,
κι 'Αγιοι 'Ανάργυροι νά λές μεγάλοι και θαυματουργοί
δ.τι φεύγει νά γυρίσει μόνο τό κακό
μόνο τό κακό μαντάτο κι ή άπάτη κι ό έχθρός
μόνο του ληστή τό χέρι κι ό πικρός ό λόγος του
σέ κορφές πού δέν πατιούνται, στόν άπηγανό.

Η ΔΙΚΟΠΗ ΖΩΗ II

Μά πώς νά μην ξεχάσεις την αύλή σου
και την παλιά τη γνώμη καθενός.
"Όσους κρυφά περπάτησαν μαζί σου
νά σημαδεύουν πάλι τη ζωή σου
και νά 'σαι τό πουλί κι ό κυνηγός
στις μαύρες λαγκαδιές του παραδείσου.

Κρασί γαλλικό «άριστης ποιότητας» και μάλιστα τυχαία.
Κι εγώ νά σε παρακαλώ νά πάμε στό Ναύπλιο κι εσύ νά μη θέλεις. Ή
δίκοπη ζωή και ή κιθωτός σου άνήκουν Κοραλία. Και ό Κώστας Μί-
χος του Γιώργου Χειμωνά.
Σκαλιστό πλάσμα είσαι.

Ό Μεράντζας πραγματικά μιά άποκάλυψη για μένα. Όμως ό θαυ-
μασμός σε σένα Μαρία Δημητριάδη, πού άν και μου έχεις κάνει τή
ζωή μαρτύριο θά τό πώ: Είσαι ή μεγαλύτερη τραγουδίστρια.

Εύλαθικά σε φιλώ γονατιστός Νίκο Πλουμπίδη και σένα Ρόζα Λού-
ξεμπουργκ. Δέν τέλειωσα μέ σάς. Δέν μπορώ νά τελειώσω μέ σάς.
Μάνο σ' εύχαριστώ για όλα.

15.11.77

Θάνος Μικρούτσικος

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΙΜΙΑΝ ΒΟΥΛΟΥΡΗ

ΔΩΡΕΑ

Αρχείο Γ. Τσάββ'δου

ΘΑΝΟΥ ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΥ ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΓΙΑ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΜΑΝΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΕΡΑΝΤΖΑΣ

Νότης Μαυρουδής

Νίκος Τουλιάτος

Άγγελος Μπότσης

Ηλίας Κολοβός

Peter Mc Namee

ΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Πνευστά: Μάνος Άβαράκης, φισσαρμόνικα, όκαρίνα • Σωκρ. Άνθης, Τρομπέτα
• Χ. Άργυρόπουλος, όμποε • Γιάννης Ζουγανέλλης, τούμπα • Σπ. Καζιδάνης,
φαγκότο • Γ. Καραγιάννης, κλαρινέτο • Ηλ. Κολοβός, κλαρινέτο • Βαγγ. Σκούρας,
κόρνο • Παν. Στέφος, τρομπόνι

Πιάνο: Βάννα Μαγκαφά (No 7) • Θ. Μικρούτσικος • Θαν. Νικόπουλος (No 11)

Κρουστά: Ν. Τουλιάτος • Θ. Μικρούτσικος (5 temple blocks, wood block)

Έγχωρδα: Θαν. Άρμυριώτης, ηλεκτρικό μπάσο (No 11) • Σ. Καρύδας,
δωδεκάχορδη κιθάρα, • Γ. Κατοικάκης, τσέλο • Νότης Μαυρουδής, κλασική
κιθάρα • Άγγ. Μπότσης, ηλεκτρικό μπάσο • Σοφία Παπαθασιλείου, κλασική
κιθάρα • Βαγγ. Πατεράκης, ηλεκτρικό μπάσο (No 7) • Θαν. Πολυκανδριώτης,
μπουζούκι • Β. Ρακόπουλος, ηλεκτρική κιθάρα (No 7) • Ν. Σαπατζιώτης,
κιθάρα (No 10 και No 12) • Χάρης Χρυσάφης, ηλεκτρική κιθάρα (No 7)
• Μιχ. Χυντηράκης, ηλεκτρική κιθάρα (No 2 και No 11)

Στό No 11 συμμετέχουν φωνητικά ό Γιάννης Κούτρας και ό Θανάσης Νικόπουλος

ΠΛΕΥΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΝΙΚΟΣ ΠΛΟΥΜΠΙΔΗΣ
2. Η ΔΙΚΟΠΗ ΖΩΗ I
3. ΕΙΣΑΙ Η ΠΡΕΒΕΖΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΙΛΚΙΣ
4. ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΠΟ ΚΑΗΜΟ
5. Η ΚΙΒΩΤΟΣ
6. ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΝΙΓΡΙΤΑ

ΠΛΕΥΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

7. ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ
8. ΨΗΛΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ
9. ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΧΟΣ
10. ΤΑ ΠΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ
11. ΔΕΝ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ, ΔΕΝ ΓΥΡΙΖΕΙΣ
12. ΟΤΑΝ ΘΑ ΔΕΙΣ ΚΑΠΝΟ
13. Η ΔΙΚΟΠΗ ΖΩΗ II

Ένορχήστρωση - Διεύθυνση όρχήστρας ΘΑΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΣ

Παραγωγή: Κατερίνα Γεωργή

Έχογράφηση: Peter Mc Namee, Στούντιο Polysound

Έξωφύλλο: Μάνος Έλευθερίου

Γράμματα έξωφύλλου: Μιχ. Παλούμπης

Τά ποιήματα *Είσαι ή Πρέβεζα και τό Κιλκίς*, *Θάνατος από καημό*, *Περίπατος στην Νιγρίτα*, *Ψηλά στα παράθυρα*, *Δέν πηγαίνεις - δέν γυρίζεις*, *Όταν θά δεις καπνό*, *άνήκουν στή συλλογή «Τά Ξόρκια» (Ιδιωτική Έκδοση, 1973).*

ΝΙΚΟΣ ΠΛΟΥΜΠΙΔΗΣ

*Σέ τούτη τήν πατρίδα τί γυρεύω
μέ μισοφόρους και πραιτριανούς.
Τή δόξα σου γονατιστός νά ζητιανεύω
και νά χτυπώ τήν πόρτα σου στους ούρανούς.*

*Σάν ψίχουλα είναι τούτα τά στιχάκια
από συμπόσια και ξενύχτια ποιητών.
Τά ψιθυρίζουν οι χαφιέδες στα σακάκια
έκει πού πάω σάν τό ψάρι νά πιαστώ.*

*(Κινήσαμε για μακρινό ταξίδι
κι ή νύχτα φαρμακώνει τά φιλιά.
Ποιός κόσμος μός κρατάει και ποιό σανίδι
άποψε πού δικάζουν τόν Πλουμπιδη,
οί λύκοι άγκαλιά μέ τά σκυλιά).*

Η ΔΙΚΟΠΗ ΖΩΗ I

*Άπ' τό κακό και τ' άδικο διωγμένο
κι όπωσ ένήστευες τή δίκωπη ζωή
σε θρήκα Ξαφνικά σημαδεμένο
νά σ' έχει ό κάτω κόσμος Ξεγραμμένο
κι ό πάνω κόσμος νά ναι οι τροχοί
πού σ' έχουν στα στενά κυνηγημένο.*

*Και πήρες του καιρού τ' άλφαθητάρι
και τής αγάπης λόγια φυλαχτό
για νά 'βρει πάλι ρίζα τό χορτάρι
και πήρες τήν έλπίδα και τή χάρη
ψηλά νά πάς νά χτίσεις κιωτό
μέ τήν έλπίδα μόνο και τή χάρη.*

*Μά πώς νά μήν ξεχάσεις τήν αύλη σου
και τήν παλιά τή γνώμη καθενός.
Όσοις κρυφά περπάτησαν μαζί σου
νά σημαδεύουν πάλι τή ζωή σου
και νά 'σαι τό πουλί κι ό κυνηγός
στις μαύρες λαγκαδιές του παραδείσου.*

*Κρυφά και φανερά σ' ακολουθούνε
οί συμμορίες κι οι θασανιστές
και ψάχνουν μέρα νύχτα νά σε βρουνε,
μά δέν υπάρχει δρόμος νά διαθούνε
γιατί ποτέ δέν ήταν ποιητές
τό χόμα πού πατούν νά προσκυνούνε.*

